Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Νοεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 46

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 353)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΟ ΤΕΡΜΑ ΑΛΛ' ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Τοιαύτη μυσαρὰ μηχανορραφία ἐμελετᾶτο κατὰ τοῦ κόμητος Ναρκίνη καὶ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ. Καὶ τοῦτο, καθ' ἣν στιγμὴν μετὰ τόσους κόπους καὶ κινδύνους, τὸ μακρὸν ταξείδιον ἐπρόκειτο νὰ λήξῃ αἰσίως. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη θὰ διέβαινον τὰ Οὐράλια, ἐκεῖθεν δὲ ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» δὲν εἶχε νὰ διατρέξῃ περισσοτέρας ἀπὸ ἑκατὸν λεύγας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πέρμον.

Ὡς γνωρίζομεν ἤδη, ὁ Κασκαμπέλ εἶχε σκοπὸν νὰ παραμείνῃ ἀρκετὰς ἡμέρας εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἠμπορῇ ὁ κ. Σέργιος νὰ μεταβαίνῃ κάθε νύκτα εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Βάλσκας χωρὶς κίνδυνον ἀναγνωρίσεως. Ἐκεῖθεν κατὰ τὰς περιστάσεις, ἢ θὰ ἔμενεν εἰς τὴν πατρικὴν ἔπαυλιν, ἢ θὰ ἠκολούθει τοὺς φίλους του μέχρι Γαλλίας.

Ναί· ἀλλ' ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κ. Σέργιος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Πέρμον, ἔπρεπε νὰ ἀποχωρισθοῦν τῆς Καγέττης διαπαντός...

Αὐτὸ κατελύπει καὶ ἐστενοχώρει προπάντων τὸν Γιάννην. Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, πλέον λυπημένος παρά ποτε, ὅταν εἶδε τὴν Καγέττην τόσον ὠχρὰν καὶ ἐξηντλημένην, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ἠρώτησε:

«Τί ἔχεις, Καγέττη;

— Δὲν ἔχω τίποτε, Γιάννη.

— Μὰ πῶς! ἐσὺ φαίνεσαι ἄρρωστη! Πρέπει νὰ ἔκλαυσες πολὺ καὶ νὰ μὴν ἐκοιμήθηκες διόλου.

—Εἶνε ἀπὸ τὴ χθεσινὴ κακοκαιρία. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὅλη τὴν νύκτα.

—Σ' ἐκούρασε πολὺ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι...

— Ὄχι, Γιάννη! Εἶμαι δυνατὴ καὶ συνειθισμένη εἰς τὰς ταλαιπωρίας. Δὲν εἶνε τίποτε· θὰ περάσῃ καὶ αὐτό.

— Ἀ, ὄχι Καγέττη. Κάτι ἔχεις!

— Δὲν ἔχω τίποτε, Γιάννη.»

Καὶ ὁ Γιάννης δὲν ἐπέμεινε περισσότερον.

Βλέπουσα τὸν νέον τόσον λυπημένον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῷ τὰ εἴπῃ ὅλα ἡ Καγέττη. Τῇ ἐφαίνετο ἄσχημον νὰ ἔχῃ μυστικὸν ἀπὸ αὐτόν... Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἤξευρε τολμηρὸν καὶ παράφορον, ἐφοβεῖτο μήπως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἀπέναντι τοῦ Ὄρτικ καὶ τοῦ Κίρσεφ. Μίαν δὲ παραφορὰν ἀσύνετον ὁ κόμης Ναρκίνης θὰ ἐπλήρονε πιθανῶς μὲ τὴν ζωήν του. Δι' αὐτὸ ἡ Καγέττη ἐσιώπησε.

Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ἐπὶ πολύ, ἀπεφάσισε νὰ ἀνακοινώσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν Κασκαμπέλ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ κατὰ μόνας, τοῦτο δὲ θὰ ἦτο δύσκολον κατὰ τὴν διάβασιν τῶν Οὐραλίων, διότι ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐννοήσουν καὶ νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε. Ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχε μεγάλη βία, διότι οἱ κακοῦργοι δὲν ἐσκόπευον νὰ κάμουν τίποτε πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ εἰς Πέρμον. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε, ἐφ' ὅσον ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν θὰ ἐξηκολούθουν νὰ φέρωνται πρὸς αὐτοὺς ὅπως καὶ ἀνέκαθεν. Καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ κύριος Σέργιος ἔμαθεν ὅτι ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ τους συνώδευαν μέχρι Πέρμου, ἐξεδήλωσε ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν.

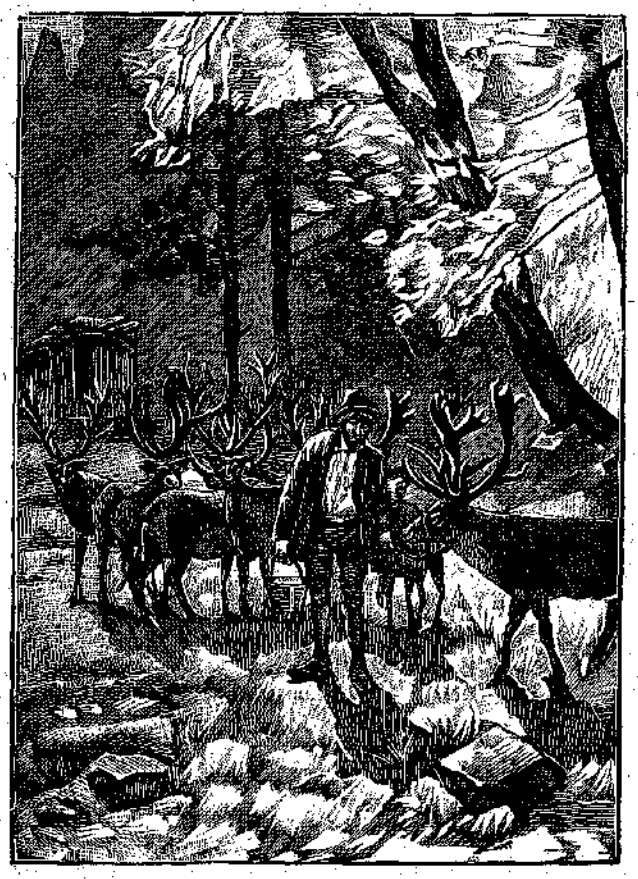

«Ὁ Μακρολέλεκας παρέλαβε τοὺς ρένους.» (Σελ. 362 στήλ. 6'.)

Τὴν ἑβδόμην πρωϊνὴν ὥραν—7 Ἰουλίου,—ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἐξεκίνησε. Μετ' ὀλίγον συνήντησαν τὰς πρώτας πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Πετχόρα, τοῦ ὁποίου ὁ πόρος ἐκεῖνος φέρει τὸ ὄνομα. Ἐκεῖθεν τῆς ὀροσειρᾶς, γινόμενος εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς βορείου Ρωσσίας, ὁ Πετχόρας ἐκβάλλει εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν μετὰ ροῦν τριακοσίων πεντήκοντα χιλιομέτρων.

Εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ὁ Πετχόρας δὲν ἦτο ἀκόμη παρὰ εἰς ἁπλοῦς χείμαρρος, ῥέων διὰ κοίτης φαραγγώδους καὶ ἀνωμάλου, ἐν μέσῳ δρυῶν, σημυδῶν καὶ πευκῶν. Ἤρκει νὰ ἀκολουθήσῃ τις τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ στενοῦ. Μέ τινας προφυλάξεις ἀναγκαίας διὰ τὰς πολὺ ἀποτόμους κατωφερείας, ἡ κατάβασις θὰ ἐγίνετο ταχέως καὶ ἀσφαλῶς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Καγέττη δὲν εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Κασκαμπέλ. Ἄλλως τε, καθὼς ἔβλεπε, δὲν ἐγίνοντο πλέον οὔτε μυστικαὶ ὁμιλίαι μεταξὺ τῶν δύο ρώσσων, οὔτε ὕποπτοι ἀπουσίαι κατὰ

τὰς ὥρας τῆς σταθμεύσεως. Ἀλλὰ τώρα πρὸς τί; Βεβαίως οἱ συνένοχοί των θὰ εἶχον προκορευθῇ καὶ θά τους ἐπερίμενον εἰς τὸ Πέρμον.

Τὴν ἑπομένην ἔκαμαν λαμπρὰν πορείαν. Τὸ στενὸν ἐγίνετο ὁλονὲν πλατύτερον καὶ ἡ ἄμαξα διήρχετο εὐκολώτερον. Ἠκούετο μυκώμενος ὁ Πετχόρας ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς βραχώδους του κοίτης. Ἡ τοποθεσία ὀλιγώτερον ἀγρία τώρα, ἦτο καὶ ὀλιγώτερον ἔρημος. Συνήντων καθ' ὁδὸν ἐμπόρους μεταβαίνοντας ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, μὲ τὸ δέμα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὴν σιδηρᾶν ράβδον ἀνὰ χεῖρας· συνήντων ὁμάδας μεταλλευτῶν, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἢ ἐπέστρεφον. Ἐφαίνοντο δὲ μακρόθεν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀγροκήπια ἢ χωρία, μικρὰ ἀκόμη καὶ ἀσήμαντα.

Μετὰ μίαν νύκτα ἀναπαύσεως, ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἔφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στενοῦ τοῦ Πετχόρα. Τὸ μικρὸν κερδάνιον, διασχίσαν τὴν ὀροσειρὰν τῶν Οὐραλίων, ἐπάτει τὸ ἔδαφος τῆς Εὐρώπης.

Ὑπελείποντο ἀκόμη τριακόσια πεντήκοντα βέρστια— ἑκατὸν λεῦγαι περίπου· διανυομένου δὲ καὶ τοῦ τελευταίου τούτου διαστήματος «τὸ Πέρμον θὰ περιελάμβανε μίαν ἀκόμη οἰκίαν καὶ μίαν οἰκογένειαν ἐντὸς τῶν τειχῶν του» ὡς ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

«Εἴδατε τί ὡραῖα; προσέθετε. Δὲν σᾶς το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ὅλαι αἱ ὁδοὶ ἄγουν εἰς τὴν Ρώμην; Νά· ἀντὶ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἐφθάσαμεν ἀπὸ ἐκεῖνο· καὶ τί μας μέλει, ἀφ' οὗ ἡ Γαλλία εἶνε τόσω κοντά!»

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ λαμπρὸς Κασκαμπέλ θὰ ἔλεγεν ὅτι ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ ὁ ἀὴρ τῆς Νορμανδίας καὶ ὅτι τὸν ἀνεγνώριζεν ἀκὸ τὸ θαλάσσιόν του ἄρωμα!

Παρὰ τὴν ἔξοδον τοῦ στενοῦ εὑρίσκετο μικρὸν χωρίον ἀποτελούμενον ἀπὸ πεντηκοντάδα οἰκιῶν καὶ ἑκατοντάδας τινὰς κατοίκων.

Ἀπεφασίσθη νὰ σταθμεύσουν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἑπομένης, διὰ νὰ κάμουν καὶ ὀλίγας προμηθείας· μεταξὺ τῶν ἄλλων, τείου, ἀλεύρου καὶ ζαχάρεως.

Συγχρόνως ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης ἠδυνήθησαν νὰ προμηθευθῶσι μόλυβδον, πυρίτιδα, καὶ νἀνανεώσουν τὰ πολεμοφόδια, τῶν ὁποίων ἐστερεῦντο καθ' ὁλοκληρίαν.

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν,

«Ἔλα τώρα, κυνῆγι ποῦ θὰ πάῃ καπνός, φίλε μου Γιάννη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Σέργιος. Πηγαίνομεν;

— Ἀφ' οὗ το θέλετε!» ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, κατὰ καθῆκον μᾶλλον ἢ ἀπὸ εὐχαριστησιν, διότι ἡ ἰδέα τοῦ προσεχοῦς χωρισμοῦ του ἔκαμνε τόσω μελαγχολικόν, ὥστε τώρα πλέον δὲν τον ἠὐχαρίστει τίποτε.

«Μᾶς συνοδεύεις, Ὄρτικ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Εὐχαρίστως! ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

— Φέρετέ μου καλὸ κυνῆγι, κι' ἐγὼ θὰ σας κάμω ἕνα λαμπρὸ γεῦμα, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

—«Δός μοι πᾶν στῶ καὶ τὰν γᾶν κινήσω!» ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης μειδιῶν.

Μόλις ἦτο δύο μετὰ μεσημβρίαν· εἶχον λοιπὸν ἀρκετὸν καιρὸν διὰ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον προσωνίζετο ἄφθονον εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς περιοχῆς. Ὁ κ. Σέργιος, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ὄρτικ ἀνεχώρησαν, ἐνῷ ὁ Κίρσεφ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἀνέλαβον νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὰ ζῷα. Ὁ Μακρολέλεκας παρέλαβε τοὺς ρένους καὶ τοὺς ἐγκαθίδρυσε μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, ἐντὸς χλοεροῦ λειβαδίου, ὅπου ἠδύναντο νὰ βοσκήσουν μὲ ὅλην των τὴν ἡσυχίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κορνηλία ἐξεκίνησε διὰ τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» ὅπου πάντοτε ὑπῆρχεν ἐργασία.

— Ἔλα; πᾶμε, Ναπολέαινα!

— Ἔρχομαι, μητέρα.

— Καὶ σύ, Καγέττη.

— Ἔφθασα, κυρία Κασκαμπέλ!»

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα ἐπροπορεύθησαν. Ἡ Καγέττη ἔμεινεν ὀπίσω μὲ τὸν Κασκαμπέλ Ἰδοὺ εὐκαιρία διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

— Κύριε Κασκαμπέλ; εἶπε διευθυνθεῖσα πρὸς αὐτὸν

— Τί θέλεις, ἀγάπη μου;

— Ἤθελα κάτι νὰ σας πῶ.

— Νά μου 'πῆς;

— Μάλιστα· ἕνα μυστικό...

— Μυστικό;»

Καὶ ὁ Κασκαμπέλ ἐσκέφθη: «Τί νὰ τρέχῃ ἄρά γε; Μήπως θέλῃ νά μου 'πῇ τίποτε γιὰ τὸ Γιάννη μου;»

Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα κατὰ μόνας—ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα εἶχον ἤδη εἰσέλθῃ εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν, — ὁ Κασκαμπέλ ἠρώτησε:

— Λοιπὸν τί με θέλεις, μικροῦλά μου; Διατί τόση μυστικότης;

— Κύριε Κασκαμπέλ, ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη, τρεῖς ἡμέρας τώρα ζητῶ νά σας ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως, χωρὶς νά μας ἀκούσῃ, οὔτε νά μας ἰδῇ κανείς.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ που θά μου 'πῆς;

— Κύριε Κασκαμπέλ, γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος Σέργιος ὀνομάζεται κόμης Ναρκίνης.

— Μπᾶ! τὸ ἠξεύρεις; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Καὶ πῶς το ἔμαθες;

— Ἀπὸ κάτι ἀνθρώπους πού σας ἤκουσαν ἐνῷ συνωμιλούσατε ἕνα βράδυ μὲ τὸν κύριον Σέργιον... εἰς τὸ Μουζῆ...

— Εἶνε δυνατόν;...

— Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἤκουσα ὕστερα κ' ἐγὼ νὰ ὁμιλοῦν κρυφὰ γιὰ τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ γιὰ σᾶς...

— Ἔτσι ἔ; Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ.

— Πῶς; ξεύρουν λοιπόν;...

— Μάλιστα, κύριε Κασκαμπέλ. Ἠξεύρουν ἀκόμη ὅτι ὁ κύριος Σέργιος εἶνε πολιτικὸς κατάδικος καὶ ὅτι ἐπιστρέφει κρυφὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του, τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην!»

Κατάπληκτος ὁ Κασκαμπέλ, δι' ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὴν Καγέττην, ἀπέμεινε μὲ κρεμαμένους βραχίονας καὶ μὲ στόμα ἀνοικτόν. Κατόπι σκεφθείς,

— Λυποῦμαι πολὺ ποῦ ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ γνωρίζουν αὐτὸ τὸ μυστικόν, εἶπεν. Ἀλλά, μιὰ φορὰ πού τούς το ἐφανέρωσεν ἡ τύχη, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θά το προδώσουν.

— Ὄχι· τὸ μυστικὸν αὐτὸ δὲν το ἔμαθαν κατὰ τύχην, εἶπεν ἡ Καγέττη· καὶ θά το προδώσουν.

— Πῶς! τίμιοι ναῦται σὰν κι' αὐτούς...

— Κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ Καγέττη· ὁ κόμης Ναρκίνης διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον...

— Δηλαδή;

— Ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶνε δύο κακοῦργοι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μέρος τῆς συμμορίας τοῦ Κάρκωφ. Εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι ποῦ ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὸν κόμητα Ναρκίνην εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας. Ἀπὸ τὸ Πορτ-Κλαρὰνς ἐμβῆκαν εἰς πλοῖον διὰ νὰ περάσουν εἰς τὴν Σιβηρίαν καὶ ἐναυάγησαν εἰς τὰς νήσους Λιακχώφ, ὅπου τοὺς ἀπηντήσαμεν. Θὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν κόμητα Ναρκίνην ἓν μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ἂν τούς το ἀρνηθῇ, θά τον προδώσουν. Καὶ τότε ἀλλοίμονον! ὁ κύριος Σέργιος θὰ καταστραφῇ... ἴσως δὲ καὶ σεῖς μαζί του.»

Ἐνῷ ὁ Κασκαμπέλ, κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἐσιώπα, ἡ Καγέττη, τῷ διηγήθη τά πάντα. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τῷ εἶπεν, οἱ δύο ναῦται ἐκίνησαν τὴν δυςκιστίαν της. Ἡ φωνὴ τοῦ Κίρσεφ τῇ ἦτο γνωστή.... ἐνόμιζεν ὅτι κάπου την εἶχεν ἀκούσῃ... Ἀλλὰ τώρα ἦτο βεβαία... τὴν ἤκουσεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν τὴν νύκτα τῆς δολοφονίας. Ἐκεῖνοι οἱ δύο εἶχον ἀποπειραθῆ νὰ δολοφονήσουν τὸν κ. Σέργιον, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζουν ὅτι ἦτο ρῶσσος πρόσφυξ εἰς τὴν Ἀμερικήν...: Κατόπι, τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς καταιγίδος, τοὺς εἶδε που ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των καὶ ἠκολούθησαν εἰς τὸ δάσος ἕνα ἄγνωστον. Ὑπωπτεύθη, τοὺς ἠκολούθησε καὶ ἤκουσε τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἐκεῖ μὲ ἑπτὰ-ὀκτὼ ἐκ τῶν παλαιῶν των συντρόφων... Τὰ σχέδια τοῦ Ὄρτικ ἀπεκαλύφθησαν. Ἀφ' οὗ θὰ ὡδήγει τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Πετχόρα, ὅπου θὰ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ συνήντα καὶ ἄλλους κακούργους, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ κατασφάξῃ τὸν κ. Σέργιον καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ τον ἐκβιάσῃ εἰς πληρωμὴν μεγάλου ποσοῦ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ὅτι θά τον προδώσῃ εἰς τὴν ρωσσικὴν ἀστυνομίαν... Ἐπερίμεναν λοιπὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πέρμον... Οὔτε ὁ Ὄρτικ οὔτε ὁ ὁ Κίρσεφ θὰ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν κτλ.—ὅπως τὰ γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν κακούργων.

Μετὰ μεγάλης δυςκολίας ὁ Κασκαμπέλ συνεκράτει τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐνῷ ἤκουε τὴν διήγησιν τῆς Καγέττης. Αὐτοί, οἱ παλημάνθρωποι, πού τους ἔκαμε τόσα καλά, πού τους ἐλευθέρωσε, πού τους ἔθρεψε, πού τους ἐγύρισεν εἰς τὴν πατρίδα των!... Ἀ, ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα τον ἀντήμειβον δι' ὅλα αὐτά! Ἂν ἦτον τοὐλάχιστον Ἄγγλοι. ὑπομονή! Ἀλλὰ νὰ εἶνε Ρῶσσοι, ὑπήκοοι τοῦ Τσάρου, καὶ νὰ φέρωνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποῖος θὰ το ἐπίστευε ποτέ; Ἀ, τοὺς κακούργους! ἄ, τοὺς ἐλεεινούς!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ἀγαπητοί μου,

Ἂν εἴσθε περίεργοι νὰ μάθετε ποίαν ἡμέραν καὶ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἄρχεται ὁ χειμών, ἠμπορεῖτε νἀνοίξετε ἓν οἱονδήποτε Ἡμερολόγιον. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ χειμὼν ἐφέτος ἀρχίζει τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὥραν 9 καὶ λεπτὰ 48 π. μ. Αὐτὴ δηλαδὴ εἶνε ἡ ἐπίσημος, ἡ μαθηματικὴ χρονολογία· καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς δὲν ἔπρεπεν ἴσως νά σας ὁμιλήσω περὶ Χειμῶνος.

Ἀλλὰ τὰ πάντα γύρω μας δὲν προαγγέλουν τὸν χειμῶνα; Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦλθεν; Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον ὁ καιρὸς εἶνε χειμερινώτατος. Ἤρχισαν οἱ ἄνεμοι, αἱ βροχαί, τὸ ψῦχος. Ὁ τόσον αἰθριος καὶ γελαστὸς οὐρανός μας εἶνε συννεφιασμένος τὰ δύο τρίτα τοὐλάχιστον τοῦ ἡμερονυκτίου καὶ κλαίει τόσον συχνά, μὲ δάκρυα βροχῆς, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι συναγωνίζεται μὲ τὰ πλέον κλαψιάρικα παιδιά... Καὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ βαρέα σκεπάσματα καὶ τὰ μάλλινα ἐσώρρουχα· καὶ ἐστρώθησαν οἱ παχεῖς τάπητες, καὶ ἐκρεμάσθησαν τὰ βαρέα παραπετάσματα καὶ ἑτοιμάζονται νἀναφθοῦν σήμερον ἢ αὔριον αἱ θερμάστραι... Βεβαίως θὰ ἔλθῃ καὶ παγερώτερον ψῦχος, καὶ θάσπρίσουν ἀπὸ χιόνια τὰ γύρω βουνά — ἴσως δὲ καμμίαν ἡμέραν καὶ αὐτὴ ἡ πόλις,—καὶ δὲν θὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν, μολονότι ἡ ἀστρονόμοι προμαντεύουν ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν δὲν θὰ εἶνε τόσον δριμύς. Ὁκωσδήποτε ἡ χειμερινὴ περίοδος ἤρχισεν ἀπὸ τώρα, ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ἔχασε τὸ μέγα της θέλγητρον καὶ τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τόσον ἠγάπων νὰ μένουν ἔξω, τώρα ἀναγκάζονται νὰ μένουν εἰς τὸ σπίτι.

Εἰς τὸ σπίτι! Ἂν τὰ παιδιὰ εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ, φαντάζομαι πόσον χαρούμενα θὰ εἶνε τὰ σπίτια ποῦ ἔχουν παιδιά, προπάντων τὰς ὥρας που μένουν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπίτι—ὅπως τώρα τὸν χειμῶνα, — καὶ μαζεύονται πολλὰ καὶ παίζουν καὶ γελοῦν καὶ διασκεδάζουν!... Ὡς θερμὴ φωλεὰ θάντηχῇ τὸ σπίτι ἀπὸ φωνοῦλες καὶ ἀπὸ γέλια καὶ θὰ εἶνε τόσον φαιδρόν, τόσον ζωηρόν, τόσον εὐτυχές!...

Ἀλλ' ἂν τὰ παιδιὰ εἶνε ἄτακτα καὶ κακότροπα; Ἂν κλαίουν, ἂν παραφωνάζουν, ἂν παρατρέχουν, ἂν μαλώνουν, ἂν κάμνουν τὸ σπίτι ἄνω κάτω;.. Φαντάζομαι τότε πόσον θὰ ὑποφέρῃ τὸ σπίτι, τὰς ὥρας ποῦ θὰ μένουν τὰ παιδιὰ — ὅπως τώρα τὸν χειμῶνα,—καὶ πόσον θὰ ζαλίζωνται καὶ θὰ στενοχωροῦνται καὶ θὰ θυμόνουν οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸ πανδαιμόνιον τῶν φωνῶν καὶ τῶν ἐρίδων! Γνωρίζετε ὅτι κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἀγαπᾷ τὸ παιδὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα εὐτυχία διὰ μίαν μητέρα, παρὰ νὰ ἔχῃ τὰ παιδιὰ της πλησίον της. Καὶ ὅμως γνωρίζω μίαν μητέρα,—ὦ, πολὺ δυστυχῆ μητέρα, — ἡ ὁποία ἔχει τόσον ἄτακτα καὶ ἀνήσυχα παιδιά, ὥστε εὔχεται νὰ εἶνε πάντοτε καλὸς ὁ καιρὸς καὶ νὰ ἠμπορῇ νά τα στέλλῃ ἔξω, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ κεφάλι της ἥσυχο. Τόσω κακὸ κάμνουν τὰ ζιζάνια ὅταν μένουν εἰς τὸ σπίτι τώρα τὸν χειμῶνα!

Μικροί μου φίλοι, θέλω νά σας καταστήσω προσεκτικούς. Τώρα ποῦ ἔρχεται χειμών, τώρα ποῦ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ ἀπογεύματα καὶ τὰ δειλινὰ ὁ κακὸς καιρὸς θά σας κρατῇ εἰς τὸ σπίτι, προσέχετε νὰ διασκεδάζετε ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἥσυχα, χωρὶς νὰ βασανίζετε τοὺς μεγαλητέρους. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς μίαν ἐξοχὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ζωηρότερος. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σπίτι! καὶ προπάντων ὅταν εἶνε καὶ οἱ μεγαλήτεροι καὶ θέλουν ἡσυχίαν!

Ἂν μου ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ εἶσθε φρόνιμοι ὅσον εἰμπορεῖτε εἰς τὸ σπίτι, θά σας εἰπῶ καὶ ἐγὼ κάτι τι τὸ ὁποῖον πολὺ πιθανὸν εἶνε νὰ μὴν το ἠξεύρετε:

Τώρα τὸν χειμῶνα διατί κάμνει κρῦον;

— Ὡραία ἐρώτησις! Κάμνει κρῦον διότι δὲν θερμαίνει ὁ ἥλιος ὅσον τὸ καλοκαίρι, θά μου ἀπαντήσετε.

— Πολὺ καλά· καὶ διατί δὲν θερμαίνει ὁ ἥλιος;

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δὲν ἠξεύρω πλέον τί θά μου ἀπαντήσετε. Ἂν ὅμως μοῦ ἀπαντήσετε ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα ἡ Γῆ ἀπέχει περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἥλιον καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἥλιος θερμαίνει ὀλιγώτερον, θά σας εἴπω ὅτι πλανᾶσθε.

Ὄχι! Ἴσια-ἴσα τώρα τὸν χειμῶνα ἡ Γῆ εὑρίσκεται πλησιέστερον εἰς τὸν ἥλιον, ἐνῷ ἀπεναντίας τὸ καλοκαίρι εἶνε πλέον ἀπομακρυσμένη.

Ἀλλὰ τότε τί συμβαίνει; Διατί ὁ ἥλιος τότε μὲν καίει καὶ φλογίζει, τώρα δὲ εἶνε τόσον χλιαρός;

Ἰδοὺ διατί: Διότι, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῆς γῆς, τὸ μὲν καλοκαίρι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μᾶς ἔρχονται πλέον κάθετοι, τὸν δὲ χειμῶνα πλέον πλάγιαι· ἑπομένως τώρα τὸν χειμῶνα χάνουν τὴν δύναμίν των.

Διὰ νὰ πεισθῆτε δὲ περὶ τούτου, ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε ἓν μικρὸν πείραμα. Πλησιάσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου. Ἂν τὴν πλησιάσετε πλαγίως, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἰμπορεῖτε σχεδὸν νὰ την ἐγγίσετε, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε θερμότητα· ἂν την πλησιάσετε ὅμως ἀπ' ἐπάνω, ὅταν δηλαδὴ αἱ ἀκτῖνες θὰ ἔρχωνται κάθετοι, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε τὴν θερμότητα ἀπὸ πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸν Ἥλιον καὶ μὲ τὴν Γῆν. Τὸ ἠξεύρατε;

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Μίαν φορὰν ἕνας φιλάργυρος ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνοῦσεν ἕνας εὔσπλαχνος μουζίκος (ρῶσσος χωρικὸς) καὶ σκύψας ἐφώναξε πρὸς τὸν φιλάργυρον;

— Ἔλα, δός μου τὸ χέρι σου, νά σε βγάλω!

Ἀλλ' ὁ φιλάργυρος δὲν ἐννοεῖ τὴν λέξιν «δός» καὶ μένει ἀκίνητος μέσα εἰς τὸ πηγάδι.

— Τότε λοιπὸν πάρε τὸ χέρι μου! εἶπεν ὁ μουζίκος.

Ὁ φιλάργυρος τὸ ἁρπάζει μὲ προθυμίαν καὶ ὁ ἀγαθὸς μουζίκος τὸν βγάζει ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Ὁ φιλάργυρος πέρνει, ἀλλὰ δὲν δίδει ποτέ.

(Ρωσσικὸν ἀνέκδοτον).

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1897

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΛΗΓΟΝΤΟΣ τὴν 31 προσεχοῦς Δεκεμβρίου τοῦ 18ου ἔτους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» παρακαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος 1897 νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των. Πρὸς τοῦτο διανέμομεν μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ τὸ ὁποῖον, συμπεπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, παρακαλοῦμεν νὰ μας ἐπιστρέψωσι πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1897. Διότι μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1897 θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς προσεχὲς φύλλον.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον σπουδαιότερον λόγον πρέπει νὰ σπεύσουν, ὅροι ἐπιθυμοῦν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1897.

Παρετηρήσατε βεβαίως μὲ πόσην τάξιν καὶ ἀκρίβειαν ἐκδίδονται τώρα τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.» Ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν, μεθ' ὅλας μας τὰς προσπαθείας, τοῦτο δὲν εἶχε κατορθωθῆ· ἂν δέ το κατώρθώσαμεν ἐπὶ τέλους ἐφέτος, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὸ ***μέτρον τῆς προπληρωμῆς***. Τῷ ὄντι κατὰ τὸ 1896 ***οὐδένα*** νέον συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν ἄνευ προπληρωμῆς· ***οὐδεμίαν*** παραγγελίαν ἐξετελέσαμεν μὴ συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου. Ἡ πεῖρα μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ἐξασφαλίζον τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόοδον ἑνὸς περιοδικοῦ, ***ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν του***, καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐφαρμόζωμεν ἀπαρεγκλίτως καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐπειδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ συνδρομηταὶ ὀφείλοντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐπειδὴ δηλαδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ λογαριασμοὶ ἐκκρεμεῖς, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐφαρμόσωμεν πρὸς ὅλους τοὺς παλαιοὺς συνδρομητὰς τὸ μέτρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ εἰς πολλοὺς ἐκ τούτων ἠναγκάσθημεν νὰ στείλωμεν τὸ φύλλον καὶ πρὶν λάβωμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896. Ἐφέτος ὅμως, κανονισθέντων ὁπωσδήποτε τῶν λογαριασμῶν, τὸ ***μέτρον θὰ εἶνε γενικόν***: Οὐδεὶς ἀνεξαιρέτως θὰ λάβῃ τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 1897, ἄνευ προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς του.

Διὰ τοῦτο εἰδοποιοῦμεν ἀπὸ τώρα—διότι ὁ ὑπολειπόμενος καιρὸς εἶνε ὀλίγος, — τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς καὶ στέλλομεν πρὸς αὐτοὺς ὡς ὑπόμνησιν Δελτίον Ἐγγραφῆς. Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων», ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, ἂς συμπληρώσουν τὸ Δελτίον καὶ ἂς μάς το στείλουν ἐγκαίρως μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς. ***Αἱ ἀνανεώσεις τῶν ἐγγραφῶν ἤρχισαν ἀπὸ τοῦδε.*** Πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ μας στείλουν τὴν συνδρομήν των τώρα, ὅτε τὸ ἔτος πλησιάζει νὰ λήξῃ. Τὴν αὐτὴν λοιπὸν προθυμίαν περιμένομεν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγαπῶντας τὸ περιοδικόν μας.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἐγκαίρου, τῆς ταχείας, τῆς προθύμου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς, ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου μᾶς βοηθοῦν εἰς τὸ ἔργον μας οἱ ἀγαπῶντες αὐτό: Ἢ διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν,—τῇ συνεργασίᾳ καὶ τῶν γονέων των καὶ τῶν συγγενῶν των — ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἢ τὸ ***ξεσπάθωμα***, ὅπως χαρακτηριστικώτατα τὸ ὠνόμασαν οἱ ἴδιοι. Πλῆθος νέων συνδρομητῶν ἐνεγράφησαν ἐφέτος διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν καλῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ καταστήσουν καὶ εἰς ἄλλους γνωστὴν καὶ ἀγαπητὴν τὴν «Διάπλασιν». Ἐπειδὴ δὲ μία τάσις πρὸς ταιαύτην ὑποστήριξιν τοῦ περιοδικοῦ ἐξεδηλώθη γενικὴ παρὰ τοῖς μικροῖς μας φίλοις καὶ ἐπειδὴ ἡ αὔξησις τῶν συνδρομητῶν γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων, (μὴ λησμονῆτε ὅτι ὅσῳ περισσοτέρους συνδρομητὰς ἔχει ἓν περιοδικόν, τόσον καλλίτερον γίνεται, τόσον ***βελτιοῦται***) διὰ τοῦτο ἀπεφασίσαμεν νὰποτανθῶμεν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ θερμοτέρων συνδρομητῶν μας, τῶν καλλιτέρων μας φίλων, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1897. Τώρα εἶνε ἡ καταλληλοτέρα ἐποχή, ὅτε μετ' ὀλίγον ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος τῆς «Διαπλάσεως.» Τὸ ***ξεσπάθωμα*** λοιπὸν θὰ εἶνε τώρα ἀποτελεσματικώτερον. Ἐννοεῖται ὅτι πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου καὶ ὅτι ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ ***Λαχεῖον***, ἂν ἔχουν ἐγγραφῆ μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ φίλοι μας θὰ λάβουν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ταχυδρομικῶς, ἀγγελίας τῆς «Διαπλάσεως.» Διὰ τὰς ἐνεργείας των δέ, τὰς ὁποίας ἐλπίζομεν καὶ περιμένομεν ἐνθουσιώδεις, ἂς δεχθοῦν ἐκ τῶν προτέρων τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΙ ΝΑ ΚΥΤΤΑΖΗ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί νὰ κυττάζῃ μὲ τόσην προσοχὴν ὁ γαΐδαρος ποῦ βλέπετε ἐδῶ ζωγραφισμένον; Ἰδέτε πῶς εἶνε γουρλωμένον τὸ μάτι του καὶ τί συλλογισμένον ὕφος ποῦ ἔχει τὸ μακρὺ πρόσωπόν του. Ἰδέτε καὶ τ' αὐτιά του πῶς εἶνε τεντωμένα καὶ πῶς γέρνει τὸ ἕνα πρὸς τὰ κάτω, σὰν νὰκούῃ κάτι τι καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ χάσῃ οὔτε λέξιν!

Μὰ τί νὰ κυττάζῃ καὶ τί νὰκούῃ μὲ τόσην προσοχὴν ὁ γαΐδαρος, ποῦ προβάλλει ἀπὸ τὸ ξύλινον διάφραγμα τοῦ ἀχουριοῦ;

Ἐγὼ λοιπὸν θὰ σάς το εἴπω, καὶ ἂς μὴ φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα.

Ὁ γαΐδαρος κυττάζει μίαν σκηνήν, ἡ ὁποία τοῦ κάμνει ἐντύπωσιν καὶ τοῦ φέρει ἀναμνήσεις.

Ὁ κὺρ Μῆτρος, ὁ ἀφέντης του, ξυλοκοπεῖ τὸν μικρὸν Τάσον, τὸν υἱόν του. Καὶ σὲ κάθε ξυλιὰ ποὺ του δίδει, λέγει·

— Νὰ παληόπαιδο, ποῦ δὲν θέλεις νὰ πᾷς 'στὸ σχολειό σου! . .

Κλαίει ὁ Τάσος, φωνάζει, τσιρίζει, στρηφογυρίζει σὰν τὸ φεῖδι, ἀλλ' ἐπιμένει νὰ κάθεται ἐκεῖ. Ἄδικα τὸν τραβᾷ ὁ πατέρας του καὶ τὸν δέρνει. Ὁ Τάσος δὲν κάμνει οὔτε βῆμα· ὁ Τάσος δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ ὁ γαΐδαρος συλλογίζεται:

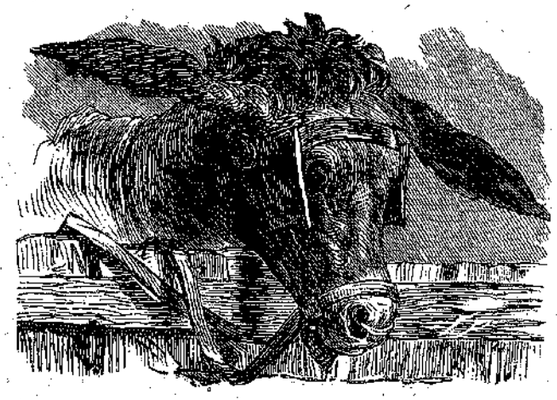

— Ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Τάσου θὰ ἔλεγα εἰς τὸν κὺρ-Μῆτρο: «Μή με κτυπᾷς, πατέρα μου! Ἤμαρτον! δέν το ξανακάνω! Θὰ πάγω εἰς τὸ σχολειό μου ἀμέσως!» Αὐτὸ θὰ ἔκαμνα ἐγὼ διὰ νὰ γλυτώσω τὸ ξύλον πρῶτον καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μάθω καὶ γράμματα· διότι, καθὼς ἄκουσα μίαν φορὰν νὰ λέγῃ ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης μου: Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον! Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω ἀνθρώπινη φωνὴ νά τού τα εἰπῶ!

Τέλος πάντων ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἀρκετὲς ὁ Τάσος, εἶδεν ὅτι δὲν κάμνει τίποτε μὲ τὴν ἀντίστασιν καὶ ὅτι ὁ πατέρας του θὰ ἦτο ἱκανὸς νά τον κτυπᾷ ὡς τὸ πρωί, καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας, ἐξεκίνησε διὰ νά τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ Σχολεῖον.

Καὶ ὅταν τους εἶδε νὰ πηγαίνουν, ὁ γαΐδαρος ἐχαμογέλασε (μὴ νομίσετε ὅτι δὲν χαμογελοῦν καὶ οἱ γαϊδάροι!) καὶ ἐνθυμήθη τὰ δικά του.

— Τὰ ἴδια ἔκαμνα καὶ ἐγὼ — ἐσυλλογίζετο—τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἤθελαν νὰ μοῦ βάλουν σαμάρι καὶ χαλινό. Δέν τα ὑπέφερα μὲ κανένα τρόπον καὶ ἐκλωτσοῦσα διὰ νά τα πετάξω . . . Καὶ ὅπως ἔδειρε τὸν Τάσο, ἔτσι μ' ἔδερνε τότε καὶ μένα ὁ ἀφέντης μου. Καὶ ὅπως μὲ τὸ ξύλο ὁ Τάσος ἐπείσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖο, μὲ τὸ ξύλο ἐπείσθην καὶ ἐγὼ νὰ φορέσω τὸ σαμάρι καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν δουλειάν μου. Φαίνεται ὅτι διὰ τὰ μικρὰ γαϊδούρια καθὼς καὶ διὰ τὰ μικρὰ παιδιά, τὸ ξύλον εἶνε τὸ μόνον σωτήριον!

Καλὰ ἐσυλλογίζετο ὁ κὺρ γαΐδαρος! Ἔκρινεν ὅμως ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐλησμονοῦσεν, ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχουν γαϊδούρια που χωρὶς ξύλο εἶνε ἀδύνατον νὰ φορέσουν σαμάρι, ὑπάρχουν ὅμως παιδιὰ καλά που χωρὶς ξύλον πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον.— Ἀλήθεια, μικροί μου φίλοι;

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 357)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'.

ΜΕΤΑ ΠΟΛΥΝ ΧΡΟΝΟΝ

Ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμόν, ἡ χαρὰ καὶ συγκίνησις τοῦ Φιλίππου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπήδησε κάτω, πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ ἐντελῶς ἡ μηχανή. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐνθυμήθη ἐντούτοις νὰ εὐχαριστήσῃ θερμῶς τὸν ὁδηγὸν καὶ τὸν θερμαστὴν διὰ τὰς περιποιήσεις των, καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτούς, διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὴν Βασιλικὴν ὁδόν.

— Πρέπει πρῶτα νὰ βροῦμε τὴν Κελίναν, εἶπε φαιδρῶς πρὸς τὸν Λίλυβελ. Θὰ χαρῇ τόσον που θὰ μας ἰδῇ!

Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι τὴν ἰδέαν αὐτὴν δὲν συνεμερίζετο καθόλου ὁ Λίλυβελ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφαίνετο τόσον περιχαρὴς καὶ ἐνθουσιασμένος διὰ τὸ αἴσιον τέρμα τοῦ μακροῦ καὶ κοπιώδους ἐκείνου ταξειδίου.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μητέρα θὰ με δείρῃ, γιὰ νὰ με τιμωρήσῃ πού της ἔφυγα, εἶπε. Γι' αὐτὸ ἤθελα πρῶτα νὰ πάγω λιγάκι ἕως τὸν λιμένα καὶ ἀργότερα ἔρχομαι . . ἀφ' οὗ την παρακαλέσετε σεῖς νὰ μὴ με δείρῃ.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ σε δείρῃ ἡ Κελίνα! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος. Ἀπεναντίας θὰ χαρῇ πολὺ πού θὰ σε ἰδῇ. Ἔλα πᾶμε γρήγορα. Θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν θὰ σε πειράξῃ διόλου.

— Ἡ μητέρα θὰ νομίζῃ πῶς πέθανα καὶ δὲν θα εὐχαριστηθῇ πού θὰ ἰδῇ πῶς εἶμαι ἀκόμη ζωντανός, εἶπεν ὁ Λίλυβελ.

Ὁ Φίλιππος ἐγέλασε μὲ τὴν παλαιάν του ἐκείνην φαιδρότητα.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπεν· ἐγώ σου ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ σε δείρῃ· ἀπεναντίας θὰ σε φιλήσῃ.

Καὶ ἔσπευδε πρὸς τὴν Βασιλικὴν ὁδόν, μὲ τὴν ἄλλοτε ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν. Δὲν ἦτο πλέον ἐξηντλημένος καὶ ἀσθενὴς ὁδοιπόρος· δὲν ἐσυλλογίζετο οὔτε τὰ κουρελιασμένα του φορέματα, οὔτε τοὺς γυμνοὺς καὶ καταπληγωμένους του πόδας, οὔτε τὰ ἄτακτα καὶ ἀκτένιστα μαλλιά του. Μετὰ τόσας καὶ τόσας ἡμέρας ἀπογοητεύσεων, θλίψεων καὶ κόπων, ἦτο πάλιν ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας, τρέχων πρὸς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν διὰ νὰ εὕρῃ τὴν Κελίναν, ὅπως ἔκαμνε καὶ ἄλλοτε...

Ἐνῷ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, ἐταμάτησεν ὀλίγον διὰ νὰ

ρίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὸν κῆπον. Ὦ, τί ὡραῖος ποῦ ἦτο! Ναί, τὰ ἐλαιόδενδρα ἦσαν ἀνθισμένα· τὰ δενδρύλια τοῦ ἰάσμου ἦσαν καταφορτα ἀπὸ ἄνθη λευκὰ καὶ εὐώδη. αἱ βιολέττται ἐκόσμουν τὰς πρασιὰς μὲ τὸ ζωηρὸν κόκκινον χρῶμά των. Στηρίξας τὸ ἰσχνόν του προσωπάκι ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῆς θύρας, ὁ Φίλιππος ὠσφράνθη μ' εὐδαιμονίαν τὰς γνωστάς του καὶ προσφιλεῖς ἐκείνας εὐωδίας.

— Τί εὐτυχία νὰ εὑρίσκεται κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα του! ἔλεγε. Τί θὰ 'πῇ ἄρὰ γε ἡ Κελίνα πού θά μας ἰδῇ ἔτσι ἔξαφνα;

Τόσον βέβαιος ἦτο ὁ Φίλιππος ὅτι θὰ εὕρισκε τὴν γηραιὰν μαύρην εἰς τὴν συνειθισμένην της θέσιν, ὥστε οὐδέποτε τοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι ἠμποροῦσε καὶ νὰ μὴ τὴν εὕρῃ. Διὰ ποῦτο ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ μεγάρου τῆς παλαιᾶς Τραπέζης, ὅπου συνήθως ἔστηνε τὸ ὑπαίθριον μαγαζεῖόν της ἡ Κελίνα, καὶ δὲν εἶδεν οὔτε ἴχνος τῆς παλαιᾶς του φίλης, δὲν ἐπίστευσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, γυρίζων ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς ἂν ἐπερίμενε νὰ τὴν ἴδῃ ἐπιστρέφουσαν κατόπι μικρᾶς ἀπουσίας. Μόνον μὲ πολλοὺς συλλογισμοὺς ἀνεγνώρισε τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Ἡ θέσις, ὅπου ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν ἔβλεπε τὴν ἀγαθὴν μαύρην, ἦτο κενὴ - καὶ τίς οἶδε πρὸ πόσου καιροῦ! Ἡ θέα τοῦ ἐρήμου ἐκείνου περιστυλίου τοῦ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν.

— Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα; εἶπεν ὁ Λίλυβελ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀκόμη περισσότερον γουρλωμένους ἀπὸ τὴν ἔπληξιν. Πῶς γίνεται νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ;

Καὶ ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγλύτωνε — πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, — τὸ ξυλοφόρτωμα...

Ὁ Φίλιππος δὲν ἀπεκρίθη. Δὲν εὗρισκε λόγους διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του καὶ τὴν ἀπογοήτευσίν του. Σπογγίσας τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔβρεχον τὰς παρειάς του, εἰσῆλθεν εἰς ἓν μαγαζεῖον ἐκεῖ πλησίον, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τί ἀπέγεινεν ἡ Κελίνα. Ἄλλοτε ὅλοι ἐκεῖ γύρω ἐγνώριζαν τὴν γηραιὰν μαύρην· ἀλλὰ τὸ μαγαζεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον τὰ παιδία εἶχε νέον ἐνοικιαστήν, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶδε μαύρην πωλήτριαν παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάρου. Ὁ Φίλιππος ἀπηύθυνε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν καὶ πρὸς ἄλλους. «Ἄ, ναί· ἡ μαύρη· τῷ εἶπον· εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἕνας χρόνος ποῦ ἔχει νὰ φανῇ ἐδῶ καὶ κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί ἀπέγεινεν.» — Αὐτὸ μόνον ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ.

— Βέβαια θὰ πέθανεν! εἶπε κλαυθμηρῶς ὁ Λίλυβελ, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ ἄλλως τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρός του.

— Ὦ, μὴ λὲς τέτοια λόγια! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος κλαίων. Ὄχι δὲν ἀπέθανε! Θὰ ἔφυγε μόνον καὶ θὰ την ξαναβροῦμε!

Τότε ἐσυλλογίσθη τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ εἰς τὴν σκληρὰν καὶ ἀπροσδόκητον αὐτὴν περίστασιν.

Μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς, ὡς ἐὰν ἐκέστρεψε πάλιν εἰς τὰ στήθη του ἡ ἐλπίς, εἶπε σχεδὸν φαιδρῶς πρὸς τὸν Λίλυβελ:

— Πρῶτα νὰ πᾷς νὰ ἰδῇς μήπως ἡ μητέρα σου εἶνε εἰς τὸ σπίτι· ἂν δὲν εἶνε ἐκεῖ ρώτησε καὶ πήγαινε νά την εὕρῃς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Παναγίαν νὰ ἰδῶ ἂν ἐγύρισεν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ. Θά σε περιμένω ἀπέξω, εἰς τὰ σκαλιά. Ἔλα, κάμε γρήγορα καὶ προσπάθησε νὰ εὕρῃς τὴν Κελίναν.

Ὁ Λίλυβελ ἀνεχώρησε τρέχων, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Φιλίππου. Μεθ' ὅλην του τὴν νωθρότητα καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν, εἶχε κάποιαν περιέργειαν νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἡ μητέρα του.

Συγχρόνως ἐξεκίνησε καὶ ὁ Φίλιππος, κατηφής, μὲ βῆμα κλονούμενον καὶ ἀργόν, διευθυνόμενος πρὸς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν γηραιὸς ἱερεὺς μὲ γλυκεῖαν καὶ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν. Τοῦτον ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος ἂν ἐπέστρεψεν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ.

— Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ; ὄχι, δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη. Τὸν περιμένομεν σήμερ' αὔριο.

Καὶ ρίψας βλέμμα οἰκτου εἰς τὰ ράκη τοῦ παιδίου, ἀπεμακρύνθη.

— Σήμερ' αὔριο... τὸν περιμένουν σήμερ' αὔριο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φίλιππος μὲ πρόσωπον χαρούμενον. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καὶ σήμερα. Θὰ καθήσω ἐδῶ εἰς τὰ σκαλιὰ νὰ περιμένω τὸν Λίλυβελ. Ποιὸς ξέρει! ἐν τῷ μεταξὺ ἠμπορεῖ νὰ φανῇ καὶ ὁ πάτερ-Ἰωσήφ.

Ἀλλ' ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ δὲν ἐφάνη. Μόνον ὁ Λίλυβελ ἦλθε μετ' ὀλίγον, ἀσθμαίνων ἀπὸ τὸ τρέξιμον.

— Δὲν ἀπέθανε! ἐφώναζε· ἀλλὰ οὔτε εἶνε καὶ 'στὸ σπίτι. Μιὰ γειτόνισσα μοῦ εἶπε πως ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ ἐδῶ κ' ἕνα χρόνο, μὰ κι' αὐτὴ δὲν ἠξεύρει ποῦ ἐπῆγε. Στοχάζεται μόνον πως θὰ πῆγε 'στὴν ἐξοχή. Ἡ γειτόνισσα μοῦ ἔδωσε ψωμὶ καὶ ἕνα κομμάτι ὄρνιθα. Νά, σᾶς ἔφερα τὸ μισό. Φᾶτέ το· ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὴ μητέρα, γιατί μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἐπῆγε τόσω μακρυά.

Καὶ παραδώσας τὸν ἄρτον καὶ τὸ προσφάγιον εἰς τὸν Φίλιππον, ἔφυγε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὅταν ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου μετέβη νὰ κλείσῃ τὰς θύρας τοῦ κήπου, εὗρεν ἓν πτωχὸν παιδίον, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς χλόης. Ἐκοιμᾶτο βαθέως, μὲ τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς ἓν μικρὸν δέμα, τυλιγμένον εἰς ἓν μανδύλιον.

— Φτωχὸ παιδί· τὸ καϊμένο, ἐψιθύρισεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος. Ἂς μή του χαλάσω τὴν ἡσυχία. Κανένα δὲν βλάπτει ἐδῶ. Ἂς το ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ.

Οὕτως ὁ Φίλιππος διῆλθε τὴν νύκτα ὀνειρευόμενος εἰς τὸν κῆπον τῆς Μητροπόλεως, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας.

Τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν κῆπον, ἀσθενὴς μὲν τὸ σῶμα, ἀλλὰ μὲ θάρρος εἰς τὴν καρδίαν. Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Δέας. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν ὁδὸν Βιλερέ, ἀλλ' οὐδέποτε εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς τὸν δρόμον· ὅμως ἠδύνατο νὰ τον εὕρῃ, ἐρωτῶν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΡΚΤΟΣ, ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

Μία ἄρκτος καὶ μία ἀλώπηξ συνεδέθησαν διὰ φιλίας καὶ ἐπεριπατοῦσαν μαζὶ εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ εἰς τὰς φάραγγας τῶν ὀρέων.

Χονδρὴ καὶ βαρεῖα ἡ ἄρκτος ἐβάδιζε μὲ κόπον. Ἰσχνὴ καὶ εὐκίνητος ἡ ἀλώπηξ, ἐσκίρτα εἰς τὸ πλευρόν της.

Μίαν ἡμέραν, κατόπιν μακρᾶς πορείας, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἐκεῖ ἐκάθησαν νὰ ἀναπαυθοῦν.

Ἐνῷ ἀνεπαύοντο, ἀσφαλεῖς καὶ ἥσυχοι εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, ἤκουσαν αἴφνης ἐλαφρὸν βόμβον εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος τὰς ἔκαμε νὰ ὀρθώσουν τὰ ὦτα καὶ νὰ στρέψουν τὸ ρύγχος.

Ἦτο μία μέλισσα, ζητοῦσα ἄνθη διὰ νὰ βυζάξῃ τὸν χυμόν του καὶ νὰ κάμῃ τὸ μέλι της.

Ἰδοῦσα τὰς δύο φίλας ἡ μέλισσα, ἐκάθησε πλησίον των εἰς τὸν κλῶνον ἑνὸς θάμνου καὶ εἶπε μὲ πολλὴν εὐγένειαν:

«Καλὴ μέρα σας, κυρίαι μου!»

Ἡ ἄρκτος ἀπήντησε διὰ γρυλλισμοῦ· ἡ ἀλώπηξ ἐχαιρέτισε δι' ὑλακῆς, — ὅπως ἐσυνείθιζεν.

Ἡ μέλισσα ἤρχισε τὴν συνομιλίαν. Διηγεῖτο πόσον ἦτο εὐχαριστημένη εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα, τὰ κατάφυτα ἀπὸ ἀρωματώδη θύμον καὶ κατάσπαρτα ἀπὸ ἄνθη σπάνια καὶ ὡραῖα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς ἐχρειάζετο ἡ μέλισσα διὰ τὸ μέλι της, — τὸ φημισμένον διὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὸ ἄρωμά του εἰς ὅλην τὴν περιοχήν.

Ἡ ἄρκτος σιωπηλή, ἔβλεπε τὰς γύρω ἐκτάσεις.

Ἡ ἀλώπηξ, πλέον κοινωνική, ἔλεγε μὲ μίαν ὀξεῖαν φωνὴν ὅτι ἠγάπα πολὺ τὰ ταξείδια καὶ ὅτι δὲν ἐκουράζετο ὅσῳ καὶ ἂν ἐπεριπατοῦσε.

«Ἠκάθησα, εἶπε, μόνον γι' ἀγάπη τῆς φίλης μου, ποῦ ἀγγομαχοῦσε σὰν τὸ βῶδι, ὅσῳ ἀνέβαινε το βουνό.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἄρκτος ἔρριψε βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, ἡ ὁποία, φοβηθεῖσα, διέκοψε τὴν φλυαρίαν.

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ἡ ἄρκτος.

«Ἀπορῶ, κυρία ἀλεποῦ, εἶπε, πῶς καταδέχομαι ἀκόμη νὰ σε ἔχω φίλην, ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον πρόστυχη μὲ τὸ κόκκινό σου μαλλὶ καὶ μὲ τὴ σουβλερή σου μύτη. Καὶ σύ, κυρία μέλισσα, προσέθεσε, στραφεῖσα πρὸς αὐτήν, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶσαι διόλου ὡραία, καθὼς εἶνε ἔτσι σφιγμένη ἡ μέση σου καὶ σοῦ κόβει τὸ σῶμα εἰς δύο. Ἔπειτα πετᾷς σὰν τρελλὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ κάμνεις ἕνα θόρυβο ἀνυπόφορο. Δὲν μάφίνετε ἥσυχη, λέω ἐγώ; Ἢ ξεχνᾶτε πῶς νὰ φυσήξω μονάχα ἐπάνω σας, σᾶς τελειόνω καὶ τὰς δύο;»

Ἡ ἀλώπηξ, ἡ ὁποία ἐφοβεῖτο τὴν δύναμιν τῆς ἄρκτου, δὲν εἶπε τίποτε. Ἡ μέλισσα ὅμως, πολὺ θυμωμένη πού της ἐκατηγοροῦσαν τὴν λεπτήν της ὀσφὺν καὶ τὸν μουσικόν της βόμβον, ἐσηκώθη καὶ ἀπήντησε:

«Δὲν ἠξεύρεις τί λές, κυρία ἀρκοῦδα! Γίνεται 'στὸν κόσμο ἀσχημότερο ζῷο ἀπὸ σένα. Νὰ χαθῇς, χοντρέλα! βαρέλα! Νά, νά, ἰδές! ἀκόμα λαχανιάζει καὶ εἶνε ἱδρωμένη ἀπὸ ἕνα μικρὸ περίπατο, ἐνῷ ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ γυρίζω ὅλη τὴν ἡμέρα 'στὸν ἀέρα καὶ νὰ μὴν ξεκουράζωμαι παρὰ ἐπάνω 'στὰ ἄνθη που βυζαίνω. Ἄ, κυρία ἀρκοῦδα, πρέπει νὰ τιμωρηθῇς, γι' αὐτά που εἶπες!»

Ἀμέσως τότε ἡ μέλισσα ἔκαμεν ἕνα βόμβον πολὺ δυνατώτερον. Εἰς τὴν κρόσκλησιν ταύτην προςέτρεξαν εὐθὺς καὶ ἄλλαι μέλισσαι πολλαί, ταχεῖαι δὲ ὡς ἡ ἀστραπὴ εἰςώρμησαν εἰς τὰ ὦτα καὶ εἰς τοὺς ρώθωνας τῆς ἄρκτου καὶ ἤρχισαν νὰ την κεντρώνουν ἀμειλίκτως. Ἐκείνη ἐκυλίετο κατὰ γῆς καὶ ἐξέβαλλε σπαρακτικοὺς μυκηθμούς, ζητοῦσα ἔλεος.

Ὅταν ἡ ἀλώπηξ την εἶδεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἔπαυσε πλέον νὰ την φοβῆται, καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ ἀναφανδόν, νὰ γελᾷ πολύ, κρατοῦσα μὲ τοὺς πόδας τὰ πλευρά της. Καὶ ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ παροξυσμὸς αὐτὸς τῆς ἱλαρότητος, ἀνέκραξε:

— Δὲν ἐντρέπεσαι ἐσύ, τέτοιο μεγάλο καὶ φοβερὸ θηρίο, νὰ ζητῇς χάριν ἀπὸ ζωύφια σὰν τὲς μέλισσες;

Δὲν ἐκρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅταν πολλαὶ μέλισσαι ὥρμησαν ἐπάνω εἰς τὸ ρύγχος της καὶ την ἐκέντησαν τόσῳ δυνατά, ὥστε ἐτράπη εἰς φυγὴν οὐρλιάζουσα, καὶ τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνον ἐρρίφθη εἰς ἓν βάραθρον καὶ ἐφονεύθη οἰκτρῶς.

Ἡ ἄρκτος ἐξ ἄλλου, τρομερὰ πρησμένη καὶ σχεδὸν τυφλή, σύρεται πρὸς τὸ δάσος διὰ νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ἐνῷ αἱ μέλισσαι πετοῦν μὲ βόμβον νίκης καὶ θριάμβου.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ μᾶς διδάσκει ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ περιφρονῇ καὶ νὰ περιπαίζῃ τοὺς μικροτέρους, διότι εἴμπορεῖ νὰ το μετανοήσῃ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΣΤΟΣΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΣΩΣ

Μιὰ κακὴ νοικοκυρά,
Μαρουσὼ ἡ ὀκνηρά,
Φίλευε 'ς τὴν κάμαρά της
Μιὰν καλὴ συντροφισσά της,
Τὴν Πλουσὼ τὴν Ἑλληνοστὴ
Γιὰ τὴν κρύα τὴ σωστή.
Ἢ καλές μας φιλενάδες
Λέγανε γιὰ τοὺς μπελάδες,
Ποὺχε κάθε σπιτικό,
Ὅταν ἔξαφνα κακὸ
Ζωϋφάκι σιχαμένο
Πέταξε καμαρωμένο.
Τότε φώναξ' ἡ Πλουσώ:
«Σκόρος εἶνε, Μαρουσώ!
Πιάσ'τον γιατί θὰ τρυπήσῃ.
Ὅ,τι ροῦχο θ' ἀπαντήσῃ.
— Μπᾶ! τί λόγος! μοναχὸ
Τί θὰ κάμῃ τὸ ψτωχό!
— Τὸ κακὸ σὰν μεγαλώνει
Εὔκολα δὲν ξεριζώνει,
Ἀκριβή μου Μαρουσώ.»
Τῆς ἀπήντησ' ἡ Πλουσώ.
Κ' εἶχε δίκηο 'ς ἕνα χρόνο
Εἶδ' ἡ φίλη μας μὲ πόνο,
Πῶς ὁ σκόρος, σὰν ψωτιά,
Τόσην ἔφερε ζημιά,
Π' ὅλα τὰ φορέματά της
Μοιάσανε τὰ κόσκινά της.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΣΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς: **4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν **1** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς: **1,3,8,12,13,14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 2 (1894 καὶ 1895) ἕκαστος φρ. 7

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1896) λεπτὰ 15.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ναυσικὰ εἶνε 'στὸ κρεββατάκι της. Ἔξαφνα ἀκούεται μέσα ἡ θρηνώδης φωνή της:

— Μαμμά! Μαμμά!

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Ἔσβυσε τὸ καντῆλι καὶ δὲν βλέπω νὰ κοιμηθῶ!

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

* * *

Ο ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ. — Γιὰ νά σου 'πῶ! τί με κυττᾷς ἀσκαρδαμυκταί;

Ο ΤΟΤΟΣ. — Ἀσκαρδαμυκτὴς εἶσαι καὶ φαίνεσαι!

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Λυοικοκάρδου

* * *

Κυρία ἡλικιωμένη ἔλεγε πρὸς καρτέσιον, τὸ ὁποῖον ἔκλαιε:

— Νὰ μὴν κλαῖς, γιατί ὅταν μεγαλώσῃς, θὰ γίνῃς ἄσχημη.

Καὶ τὸ κοράσιον:

— Φαίνεται ὅτι σεῖς θὰ ἐκλαίγατε πολύ, ὅταν ἤσθε μικρά.

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκτέρου Νίκης

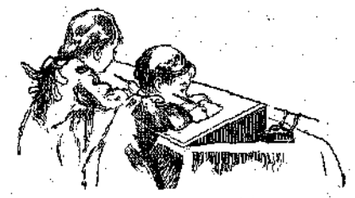

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τώρα λαμβάνω ὀλιγωτέρας ἐπιστολάς. Οἱ μικροί μου φίλοι δὲν εὐκαιροῦν νὰ μου γράφουν τόσον συχνά, ὅπως τὸ καλοκαίρι. Τώρα πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, ἔχουν τὰ μαθήματά των, διαβάζουν τὰ βιβλία τοῦ σχολείου, γράφουν τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰ ρήματά των... Δι' αὐτὸ δὲν εὑρίσκουν πολὺν καιρὸν δι' ἀλληλογραφίαν. Δὲν δυσαρεστοῦμαι πολὺ δι' αὐτό, συλλογιζομένη ὅτι ἡ ἀγάπη των διατηρεῖται ἀκμαία καὶ ὅτι θά μου γράψουν πάλιν μόλις εὕρουν καιρόν, — τὰς ἑορτὰς παραδείγματος χάριν. Ἐν τούτοις δὲν κρύπτω ὅτι μ' εὐχαριστοῦν πάρα πολὺ αἱ ὀλίγαι ἐπιστολαὶ ποῦ λαμβάνω τώρα, ἐπειδὴ προέρχονται ἀπὸ φίλους μου, οἱ ὁποῖοι μ' ἀγαποῦν τόσον πολύ, ὥστε κατορθώνουν πάντοτε νὰ οἰκονομοῦν ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὰς ἀσχολίας των καὶ νὰ μου γράφουν.

Ὄχι, φιλτάτη Σαπφὼ Καζακοπούλου, δὲν εὑρίσκω ὅτι εἶσαι κάπως μεγάλη· ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ λάβῃς ψευδώνυμον καὶ μέρος εἰς τοὺς ἐφετεινούς μου «ὡραίους καὶ πρωτοτύπους» διαγωνισμούς. Εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου λαμβάνουν μέρος πολλὰ κοράσια τῆς ἡλικίας σου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν σ' εὐχαριστεῖ ἕνα πρᾶγμα, κατὰ τί σ' ἐμποδίζει ἡ ἡλικία νὰ το κάμῃς; — Σ εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς ἐπαίνους.

Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἀνέγνωσα, Κάτασπρε Ἀράπη, τὴν κρώπτην σου ἐπιστολήν, ἡ ὁποία δὲν πιστεύω νὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Νὰ εἶσαι ἥσυχος· δὲν θὰ εἴπω ποῖος εἶσαι εἰς κανένα, οὔτε εἰς τοὺς «οἰκείους» μου.

Ὄχι, ἀγαπητή μου Δέα· οὔτε ὁ Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης, οὔτε ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου ὀνομάζονται ὅπως λέγεις. Φαίνεται ὅτι μερικοὶ ἀγαποῦν νὰ οἰκειοποιοῦνται ξένα ψευδώνυμα· ὅταν ὅμως τὸ κάμνουν χάριν ἁπλῆς ἀστειότητος δὲν πειράζει. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Καὶ ἄλλαι φιλίαι συνήφθησαν μεταξὺ φίλων μου. «Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, — μοῦ γράφει ὁ Ὀλύμπιος Ζεύς, — συνήντησα ἕνα πρώην

συμμαθητήν μου μετὰ δύο συμμαθητῶν του καὶ ἀφ' οὗ μ' ἐσύστησεν, ἐξεκινήσαμεν ἐκ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ ἐκάμναμεν τὸν γύρον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀλλὰ καθ' ὁδὸν μᾶς ἔπιασεν ἡ βροχὴ καὶ τότε τρέξαντες, ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ Θησεῖον, ἕως νὰ σταματήσῃ. Μετὰ τὰ πολλά, τὰ ὁποῖα εἴπαμεν, κατελήξαμεν εἰς σέ, ἀγαπητή μου «Διάπλασις». . . Τοὺς ἠρώτησα ἂν ἔχουν ψευδώνυμον καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ μὲν λέγεται *Ἰρυσοῦς Δίών*, ὁ δὲ *Παγωμένος Ὠκεανός*. Τότε καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα τὸ ἰδικόν μου. Αὐτὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βροχῆς, ὑπὸ τὸ Θησεῖον, ἀφ' οὗ δὲ ἔπαυσε, τοὺς συνώδευσα μέχρι τοῦ Συντάγματος καὶ ἐχωρίσθημεν, εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ὡραίας μας συναναστροφῆς.»

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν σου, *Μπερτάλδε*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ σε παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους μου τοὺς Διαγωνισμούς, ἀφ' οὗ ἔγεινες συνδρομητής μου.

Πολὺ ἐπιτυχὲς τὸ ἐχνογράφημά σου, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, ἀφ' οὗ μάλιστα, καθὼς λέγεις, εἶνε καὶ μεγέθυνσις εἰς τὸ διπλοῦν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθύμησιν καὶ ἀσπάζομαι τὴν *Ἑσπερινὴν Γαλήνην*.

Ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλες μὲ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ξηρᾶς, *Ἀρχιναύαρχε θεμιστοκλῆ*, καὶ τὸ ποίημα καὶ ὅλα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃς μεγάλας προόδους εἰς τὴν Στιχουργίαν, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσον ζῆλον καὶ ἀναγνωρίζῃς τὰ λάθη σου.

Ἐλπίζω ὅτι τώρα ἀνέκτησες πλήρη τὴν ὑγείαν σου, ἀγαπητὲ *Θησεῦ*. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.

Καρναβαλία τοῦ Φαλήρου, ἂν ὄχι τὸ προσεχές, βεβαίως ὅμως τὸ μετὰ τὸ προσεχὲς φυλλάδιόν μου θὰ εἶνε τὸ διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς Γ' Κυριακῆς. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὁρίσω ἀκριβῶς, διότι δὲν εἶνε ἕτοιμοι *αἱ εἰκόνες*. Ἡ κρίσις ὅμως ἐγράφη καὶ ἡ ἐρώτησις τῆς Δ' Κυριακῆς ὡρίσθη.

«Ἐμβῆκεν ὁ Χειμῶνας καὶ ἤρχισε τὸ κρύο, μοῦ γράφει ὁ *Χιονισμένος Τυμφρηστός*. Δὲν ἠξεύρεις πῶς μου φαίνεται τὸ πρωί, ὅταν σηκώνωμαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλὰ τὸ ἀγαπῶ τὸ Σχολεῖον καὶ διὰ τοῦτο σηκόνομαι...» Εὖγε, παιδί μου.

Ἄβρα τοῦ Φαλήρου, ἐλπίζω ὅτι εἰς δευτέραν ἀπόπειραν θὰ ἐπιτύχῃς. Καὶ τὸ *Ξεσπάθωμα*, βλέπεις, θέλει ὑπομονήν. Πολὺ ὡραῖα μοῦ διηγεῖσαι τὰ κατὰ τὴν ἀποτυχίαν σου.

Λευκὲ Κρῖνε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ πέντε πού μου ἐπρότεινες. Χαίρω πάρα πολὺ νοῦ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου. Λοιπὸν περιμένω.

Σὲ συγχαίρω, *Συνεφώδη Οὐρανέ* (σοῦ ἤλλαξα, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον) διὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις καί σου εὔχομαι εἰς ἀνώτερα. — Τώρα ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα.

Φανταστῆτε πόσον μὲ ἀγαπᾷ ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα*! Μόλις ἔμαθεν ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσει ἄλλη μελάνη, παρὰ ἡ μαύρη, ἀμέσως ἔσπευσε νὰγοράσῃ μαύρην, ἐνῷ ἕως τώρα μόνον ἰόχρουν μετεχειρίζετο. «Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω ἄλλως ὅτι σὲ ἀγαπῶ, παρὰ ἂν σε ὑπακούω εἰς ὅ,τι λέγῃς. Τὸ ἠξεύρεις ὅτι εἰς τὴν καρδίαν μου κατέχεις τὴν καλλιτέραν θέσιν, εὐθὺς ἔπειτα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου;» — Ὤ, πολὺ μὲ συγκινεῖς, *Λευκὴ Πεταλούδα*. . .

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Ἀθηναῖε*, καὶ διὰ τὰς εὐχάς, καὶ διὰ τὴν κομψὴν κάρταν καὶ διὰ τὰς τρυφερὰς ἐκφράσεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Ὅλον μου τὸ σπιτικὸν σὲ ἀσπάζεται.

Πόσα μοῦ γράφει σήμερον ἡ φιλτάτη μου *Ἀνεμώνη*! Πρῶτον μοῦ περιγράφει τὴν χαράν της, ὅταν ἔλαβε τὸ βραβεῖόν της· ἔπειτα μοῦ περιγράφει τὴν λειτανείαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος εἰς τὴν Κέρκυραν· ἔπειτα μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας της (νὰ μου ζήσῃ!) Καὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἕνα γραψιματάκι τόσον ὡραῖον καὶ τόσον εὐανάγνωστον!

Φίλτατε *Ζαχχαῖε*, σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἤθελες κατὰ 90 % ἀπὸ τὰ ἄλλα. Μὲ εὐχαρίστησε πολὺ ἡ ἔκτενής καὶ ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολή σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράφῃς συχνά. Ἔλαβες τὰς ἀγγελίας πού σου ἔστειλα διὰ τὸ *ξεσπάθωμα*; Περιμένω.

Πολὺ καλά, *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, αὐτὸ ἂς εἶνε τὸ νέον ψευδώνυμόν σου. Διὰ νὰ σου κάμνῃ τόσην ἐντύπωσιν ὁ *Ὀρφανός*, σημαίνει ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν. Μετ' ὀλίγα φυλλάδια ἀκόμη θὰ μάθῃς τὸ τέλος του.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.— Ὁ *Θησεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Καλὸν Ἄνθρωπον* καὶ τὸν *Καλὸν Γείτονα*.—Τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* πληροφορεῖ τὸν *Γ. Λύδην* ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ εἴπῃ τὸνομά του, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰλλάξῃ ψευδώνυμον· τὸν γνωρίζει ὅμως κάλλιστα, διότι πολλάκις μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του· ὡς πρὸς τάρχικά του, δύναται νὰ τα εὕρῃ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 38ου φυλλαδίου. — Ἐπίσης τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν Πετρώδη Παραλίαν ὅτι δὲν εἶνε αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ την ἐπισκέπτεται, ἀλλ' ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη* ὥστε ἔγεινε λάθος. — Ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, τὸν *Παγὼν Τσῖρον*, τὸν *Χρυσοῦν Αἰῶνα* καὶ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Εὐρώτα* ἡ *Δέα* τὴν *Καρδερίναν*, τὴν *Ὡραίαν Πρίγκηπον* καὶ τὸν *Νασταρδδὶν Χόντζαν*· ἡ *Οὐρανία Δεσύλλα* τὴν *Χρυσόκερων Ἔλαφον* καὶ ἡ *Ἀπτερος Νίκη* τὴν *Μαύρην Θάλασσαν* καὶ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*. —Ὁ *Ὀρφεὺς* πληροφορεῖ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ* ὅτι θὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἐάν καὶ αὐτὸς τῷ εἴπῃ τοὐλάχιστον τὰ ἀρχικά του.—Ἡ *Ἐλευθέρα Ἑλλὰς* ἐρωτᾷ τὸν *Τὶκ-Τὰκ* διατί δὲν ἠθέλησε νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του; μήπως, λέγει, ἔχει μουστάκι καὶ ντρέπεται; —Ὁ *Ζαχχαῖος* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*, τὸ *Δροσερὸν Πήλιον*, τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, τὴν *Μαρουσιώτισσαν*, κτλ. κτλ. — Ἡ *Ἀνεμώνη* πληροφορεῖ τὴν *Συριανὴν Σφίγγα* ὅτι τὰ ἀρχικά της εἶνε Δ. Π. Κ. καὶ την ἐρωτᾷ ἂν κατοικῇ ἀκόμη εἰς τὸ ἴδιον σπίτι. —Ἡ *Ἀθηναῖς* χαιρετᾷ τὸν *Χιονισμένον Τυμφρηστὸν* καὶ τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὰ ἀρχικά. — Ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσῆν Πεταλούδαν* καὶ τὴν *Μαργαρίταν* τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα· ἡ *Ἄβρα τοῦ Φαλήρου* τὴν *Μέδουσαν* (τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ ζητεῖ τὸνομά της) τὴν *Ἐλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν*.

Ἀπὸ *ἕνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της: *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Δημήτριον Χατζῆσκον*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Οὐρανίαν Σ. Δεσύλλα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (ἔλαβα τὰ ποιήματα), *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Ὀρφέα*, *Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* (*φυτοφάγον*).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Νοεμβρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Δεκεμβ. ἑ. ἔ.

626. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις τὸ δεύτερον μου γράμμα τὸ σύνολον ἑτοῦς ἱερεῖς θὰ εὕρῃς ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτη

627. Στοιχειόγριφος.

Στὴ στιγμὴ σε κομματιάζω ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀ- [φίσῃς
ἀλλὰ σὺ μὲ κατατρώγεις ἂν ἓν γράμμα μοῦ [στερήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ κύριν. Δωστοκοιάδου.

628. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἄλογο μὲ τρία πόδια
καβαλάρης μαυροφόρος
καὶ λαλεῖ κοκκινοφόρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοσδότου

629. Ἀστήρ.

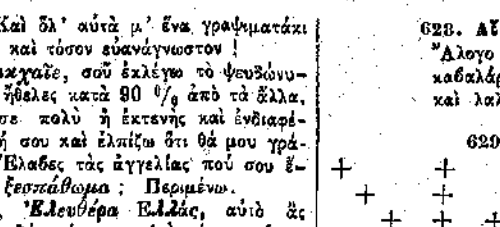

Πάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκεται ὁριζοντίως μὲν τόνομα θεᾶς, καθέτως τόνομα Ἑλληνικῆς νήσου, καὶ διαγωνίως βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ στοιχεῖον φιλοσόφου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου.

630–631 Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *θόλος* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *θύρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ Τάκ

2. Ὁ *λόγος* δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ῥῆμα*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομφουτίου

632. Κρυπτογραφικόν.

1234567289310	= Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης
23481076	= Βασίλισσα.
329310	= Ποτόν.
432528	= Μέλος τοῦ σώματος.
531239	= Πόλις τῆς Ἰταλίας.
69248	= Ἐπίρρημα.
769310	= Νῆσος.
82129239	= Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
924372896	= Δηλητήριον
1064310	= Μέρος τοῦ ναοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

633–637. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἄλλας τόσας; ὕαλος, παῖς, φαιά, ῥητῶς, ἀλλοῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

638. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίου ποιητοῦ, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τόνομα χρησιμοτάτου εἰς τὰ πλοῖα πράγματος.

1, Διάσημος γυνή. 2, Πρωτεύουσα Εὐρωκαϊκοῦ κράτους. 3, Μοῦσα. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Χλοερὸς τόπος. 7, Ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

639. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η–αη–ηεα–αιεαι–αυ–η–αυη–

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐαιοθήτου Καρδίας

640. Φωνηεντόλιπον

κλλ–λχν–μ–ρν–
πρ–ζχρ–μ–γκρν–

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ.

641. Γρίφος

1 τί; 1 ὅσοι ἡ σῦ σχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσκέρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1896

532. Πύρρος (Πῦρ-ὸς). —**533.** Ἀνάφη (Ἀνά,φι. —**534.** Βίων, Δίων.—**535.** Ἡ σανίς.

536.

Α	
ΜΥΣ	
ΘΑΣΟΣ	
ΧΕΛΙΔΩΝ	
ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ	
ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ	

537–538. 1, *Τόξον*, τόνον, τόνος, κόννος, κόρος, Κῦρος, Κύκνος, *κύκλος*. 2, *Θέρος*, μέρος, μέλος, ἔλος, ἄλλος, ἄλλον, ἄλλων, ἀλῶν, ὑλῶν, ὑμῶν, χυμῶν, *Λειμών*.— **539–543.** 1, Ἀννίβας. 2, Σκιπίων. 3, Περικλῆς. 4, Μιλτιάδης. 5, Παρμενίων. — **544.** ΑΡΑΞΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1, ΑΣσυρία. 2, ΡΑφανής. 3, ΑΦροδίτη. 4, ΞΕρξης. 5, ΗΛιαία. 6, ΣΕμίραμις. — **545.** Ἔσο μεγαλόψυχος καὶ μετριόφρων.—**546.** Κακοῖς ὁμιλῶν κακὸς ἐκβήσει κακός.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίνου 1896